

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΘΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Εἰς τό Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

Κατά τή διάρκεια τῆς πορείας τῆς σ' αὐτόν τόν πεσμένο κόσμο, ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική, καί Ἀποστολική Ἐκκλησία—ὁ Ἰσραήλ, ὁ Παλαιός καί ὁ Νέος—κλήθηκε νά ἀντιμετωπίσει λανθασμένα δόγματα καί νά κάνει σαφές, πρῶτα γιά ἐμᾶς, τόν Ἐκλεκτό Λαό τοῦ Θεοῦ, καί ἔπειτα γιά τήν υπόλοιπη ἀνθρωπότητα, τίς ψυχοσωτήριες ἀλήθειες πού ἀφοροῦν τόν Ἀληθινό μας Θεό καί τούς τρόπους πού ἔχει ὑποδειξίει γιά ἐμᾶς καί γιά τή σωτηρία μας.

Ἔτσι, γιά παράδειγμα, στόν καιρό τοῦ Ἁγ. Ἡλία, ἐκεῖνος ὁ ἰσχυρός καί ζηλωτής Προφήτης ἀποκήρυξε καί ἀνάτρεψε τήν ψευδῆ λατρεία τῶν εἰδώλων τῆς Ἰεζάβελ καί ἐπιβεβαίωσε τήν λατρεία τοῦ Ἰσραήλ πρὸς τόν Ἀληθινό καί Ζῶντα Θεό. Σέ μεταγενέστερους αἰῶνες, οἱ Ἅγιοι Πατέρες συγκεντρώθηκαν σέ Σύνοδο γιά νά ἀπορρίψουν τή βλάσφημη διδασκαλία ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέν εἶναι παρά ἓνα κτίσμα τοῦ Θεοῦ καί νά ἀνακηρύξουν ὅτι ὁ Μεσσίας εἶναι καί Τέλειος Θεός καί Τέλειος Ἄνθρωπος. Πιό πρόσφατα, ἡ Ἐκκλησία ἔχει καταδικάσει τήν ὀλέθρια παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί ἔχει ὁμολογήσει ξεκάθαρα ὅτι ἡ δική μας Πίστη μονάχα, εἶναι ἡ μία Ἀληθινή Θρησκεία, ἓνας Ἀληθινός Θεός, ἓνας Ἀληθινός Χριστός καί Σωτήρας μας, μία Ἀληθινή Ἐκκλησία καί Ἰσραήλ πού εἶναι ἡ μόνη πηγὴ σωτήριας χάριτος μέσω τῶν Ἁγίων Μυστηρίων καί τῶν ἄλλων Ἱερῶν Τελετῶν τοῦ ἑνός Ἀληθινοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Συνεπῶς, καλοῦμαστε γιά μία ἀκόμα φορά νά ὑποδείξουμε στόν κόσμο τά δογματικά καί ἠθικά λάθη του καί νά ἐπιβεβαιώσουμε σέ ὅλους τήν μία καί Ἀληθῆ Ὁδό τοῦ Θεοῦ μας. Γιά τόν Θεό καί γιά ἐμᾶς τούς Ὀρθόδοξους Χριστιανούς, ἡ θεολογία καί ἡ ἠθική εἶναι ἀναπόσπαστα συνδεδεμένες. Τῷ ὄντι, ἡ ἠθική μας—ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ὁ Πολυέλεος Εὐεργέτης ὄρισε νά ζοῦμε—ἐκφράζει ἀκριβῶς τό τί πιστεύουμε περί Θεοῦ. Ἔτσι ἦταν πάντα γιά τόν Ἰσραήλ.

Οἱ Δέκα Ἐντολές ξεκινοῦν μέ δογματικούς ὅρους—οἱ τέσσερις πρῶτες Ἐντολές περί τοῦ Ποιός εἶναι ὁ ὁμόνος Ἀληθινός Θεός καί πῶς πρέπει νά λατρεύεται καί νά τιμᾶται. Ἐπειτα ἔρχονται οἱ ἐπόμενες ἕξι Ἐντολές, οἱ ὁποῖες βασίζονται πάνω στίς τέσσερις

προηγούμενες. Δηλαδή, τιμούμε τούς γονείς μας, δέν μοιχεύουμε, δέν κλέβουμε, δέν φονεύουμε, δέν ψευδομαρτυρούμε, καί δέν ἐπιθυμούμε τά υπάρχοντα τοῦ πλησίον μας ἀκριβῶς ἐπειδή γνωρίζουμε Ποιός εἶναι ὁ Θεός μας. Γιά νά εἶναι βέβαιος ὅτι κατανοοῦμε τί ἐννοεῖ μέ τίς ἐντολές Του, ὁ Κύριος ἐξήγησε κάθε μία ἀπό αὐτές μέ περισσότερες λεπτομέρειες στόν Ἅγιο Προφήτη καί Θεόπτη Μωϋσῆ.

Αὐτό πού ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ διακηρύσσει ὅτι εἶναι ὁ ἠθικός νόμος γιά τόν πλασμένο κατ' Εἰκόνα τοῦ Θεοῦ Ἄνθρωπο δέν ἀπορρέει ἀπό τό νοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἀλλά εἶναι Λόγος Θεοῦ πού εἰπώθηκε ἀπό τόν ἴδιο τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ πρῖν καί μετά τόν κατά σάρκα ἐρχομό Του. Ὁ Κύριός μας μᾶς ὑπέδειξε νά ζοῦμε σύμφωνα μέ τούς νόμους Του ὄχι γιά δικό Του συμφέρον, ἀλλά ἀποκλειστικά γιά δικό μας ὄφελος. Ὁ ἠθικός νόμος τοῦ Θεοῦ ἀρμόζει καί ἀντανაკλᾷ τήν Εἰκόνα τοῦ Θεοῦ σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἔχουμε δημιουργηθεῖ καί μᾶς ὀδηγεῖ καί καθαγιάζει μέσα μας μιά βαθιά, χαριτόβρυτη εὐτυχία γιά τή ζωή μας σ' αὐτό τόν κόσμο. Δέν ὑπάρχει ἄλλη ὁδός. Ἐπομένως, δέν κηρύττουμε καμιά ἄλλη ὁδό.

Ὡστε, γιά τή δόξα τοῦ Κυρίου, ἀπό ἀγάπη, καί ἐπειδή αὐτό εἶναι τό ἱερό μας καθῆκον, πρέπει νά διακηρύξουμε δυνατά τόν ἠθικό νόμο τοῦ Θεοῦ γιά νά ἀντικρούσουμε τόν ἠθικό ἐκφυλισμό τῶν ἡμερῶν μας.

Ἐπειδή ἡ θεολογία καί ἡ ἠθική εἶναι συνυφασμένες, ἡ νομιμοποίηση τῆς ἀνηθικότητας - δηλαδή ἠθικῆς συμπεριφορᾶς ἀντίθετης πρὸς τόν ἠθικό νόμο τοῦ Θεοῦ - ἀπό πολιτικές δυνάμεις καί ἀπό τίς ὀνομαζόμενες «ἐπικρατούσες» Χριστιανικές ὁμολογίες, στή Δύση γενικά καί εἰδικότερα στή Βόρεια Ἀμερική—εἶναι ἡ ἄμεση συνέπεια καί ἡ ἠθική ἔκφραση τῆς παναίρεσης τοῦ Οἴκουμενισμοῦ.

Ἐφ' ὅσον - σύμφωνα μέ αὐτό τό ψέμα - ὄλες οἱ θρησκείες εἶναι ἀποδεκτές, ὄλοι οἱ θεοί εἶναι δεκτοί, ὄλες οἱ θρησκευτικές τελετές καί νοοτροπίες εἶναι ἀποδεκτές, συνεπάγεται ὅτι ὄλες οἱ «ἠθικές», ἀκόμη καί ἡ ἔλλειψη ἠθικῆς, εἶναι δεκτές. Οἱ Δέκα Ἐντολές τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ δέν ἔχουν περισσότερη σπουδαιότητα ἀπό τίς ρήσεις τοῦ Βισνοῦ ἢ τοῦ Μωάμεθ ἢ τοῦ Δία ἢ τοῦ Βούδδα ἢ τοῦ Δαλάϊ Λάμα ἢ τοῦ Μεγάλου Πνεύματος τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐάν, λοιπόν, μία ἀπό αὐτές τίς θρησκείες ἐπιτρέπει τήν καταστροφή τῶν παραμορφωμένων νεογέννητων ἢ ἀρρώστων ἐνηλίκων ἀτόμων πού ὑποφέρουν ἐξ αἰτίας μιᾶς φαινομενικά «ὑποβαθμισμένης ποιότητας ζωῆς», ποιά ἀπό αὐτές τίς θρησκείες οἱ ὁποῖες συμμετέχουν στήν αἴρεση τοῦ οἴκουμενισμοῦ μπορεῖ νά διαμαρτυρηθεῖ, ἀφοῦ ὄλες οἱ θρησκευτικές νοοτροπίες καί ἀπόψεις καί πρακτικές εἶναι ἐξίσου νόμιμες;

Ἐάν πάλι μία ἀπό αὐτές τίς θρησκείες ἐπιτρέπει τήν διγαμία ἢ τήν πολυγαμία ἢ τίς αἰμομικτικές σχέσεις ἢ τήν ὁμοφυλοφιλία ἢ τήν πορνεία, ποιά ἀπό αὐτές τίς θρησκείες οἱ ὁποῖες συμμετέχουν στήν αἴρεση τοῦ οἴκουμενισμοῦ μπορεῖ νά διαμαρτυρηθεῖ, ἀφοῦ ὄλων τῶν θρησκείων οἱ θέσεις εἶναι ἐξίσου ἀποδεκτές;

Ὡς διδάσκαλοι στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀποκηρύττουμε τήν ἄκρατη διαφθορά τῶν ἡμερῶν μας, καί διακηρύττουμε ὅτι ὑπάρχει μόνον ἓνας ἠθικός νόμος γιά ὄλους ἐμᾶς καί γιά ὄλη τήν Ἀνθρωπότητα, ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ μας, τοῦ Δημιουργοῦ καί Πλάστη τῶν πάντων. Σύμφωνα μέ αὐτό τόν νόμο, ἡ ἔκτρωση καί ἡ ἀποκαλούμενη εὐθανασία, γιά ὁποιοδήποτε λόγο, εἶναι φόνος καί δέν ἐπιτρέπονται ἀπό τόν Θεό ὁ Ὅποιος μᾶς ἔπλασε

κατ' Εικόνα Του. Παρομοίως, οί όμοφυλοφιλικές σχέσεις καί, άνεξαιρέτως, όποιεσδήποτε σεξουαλικές σχέσεις έξω από τόν νόμιμο γάμο ενός άνδρα μέ μία γυναίκα εΐναι αντίθετες πρός τίς Έντολές του Θεού καί δέν έπιτρέπονται από Αυτόν ό Όποϊος μάς έπλασε όλους κατ' εικόνα Του.

Βρίσκουμε έντελώς άποκρουστικό τό ότι όρισμένοι θά διαστρέβλωναν τό Λόγο του Θεού για νά δικαιολογήσουν όποιοδήποτε από αυτά τά άμαρτήματα, μέ άίτιολογικό τήν φερόμενη ως Θεία εύσπλαχνία ή άγάπη. Βρίσκουμε έξίσου άηδιστικό ότι άλλοι θά τολμούσαν νά διαστρέψουν τό Λόγο του Θεού για νά δικαιολογήσουν όποιοδήποτε από αυτές τίς άμαρτίες, καταγγέλοντας τούς Άγίους του Θεού ή άκόμα καί τόν Ίδιο τό Θεό ως άνασφαλείς ή μισαλλόδοξους ή άνίδεους τής άληθινής φύσης του άνθρώπου ή μοχθηρούς ή ψυχολογικά διαταραγμένους καί, χρησιμοποιώντας τέτοια προσχήματα, άπορρίπτουν τίς διδασκαλίες τής Έκκλησίας.

Γιά νά αναφερθούμε συγκεκριμένα στή νομιμοποίηση γάμων μεταξύ όμοφυλοφίλων, άφου αυτή εΐναι ή τελευταία τρέλλα πού κατοχυρώνεται μέ πολιτικό νόμο καί πού έγινε άποδεκτή από πολλές οίκουμενιστικές καί άλλες ψευτο-θρησκευτές, άκόμα καί από αυτές οί όποιες παραπλανητικά αυτοαποκαλούνται Χριστιανικές, διατρανώνουμε ότι Κύριος ό Θεός, στό Λευϊτικό (18:22) («καί μετά άρσενος ου κοιμηθήση κοίτην γυναικείαν, βδέλυγμα γάρ έστι»), άπαγόρευσε στους άντρες νά έχουν σχέσεις μέ άνδρα σάν μέ γυναίκα έπειδή εΐναι εύσπλαχνικός καί στοργικός καί έπιθυμεί ό,τι εΐναι καλό για τήν Άνθρωπότητα άφου κατέχει πλήρη γνώση τής άνθρώπινης φύσης. Εΐναι μία βιολογική βεβαιότητα, ένα άναντίρρητο έπιστημονικό δεδομένο, ότι διαδοχικές γενεές τής άνθρωπότητας προκύπτουν από έτερόφυλη ένωση: ένωση του σπέρματος ενός άνδρα μέ τό ώάριο μίας γυναίκας. Αυτή εΐναι ή φυσιολογική δημιουργία τήν όποία θέσπισε ό Θεός για τόν άνθρωπο από Θεία εύσπλαχνία καί άγάπη, αυτό εΐναι τό μέσο διαιωνίσεως του άνθρωπίνου γένους στον πεσμένο αυτό κόσμο.

Ό άνθρωπος δέν δημιουργήθηκε ούτε άμαρτωλός ούτε φθαρτός, ούτε πλάσθηκε για τήν άμαρτία ή τή φθορά. Ό άνθρωπος δημιουργήθηκε άφθαρτος καί μέ σκοπό νά μετέχει στήν άνευ φθοράς Ζωή τής Παναγίας Τριάδος, πού τώρα έπιτυγχάνεται μέσω του Χριστου Ίησου.

Ή άμαρτία δέν εΐναι προσβολή ένάντια στο Θεό· ό Κύριος δέν προσβάλλεται, ούτε θίγεται, ούτε βλάπεται. Ή άμαρτία εΐναι προσβολή κατά του έαυτου μας, διαφθορά τής άνθρώπινης φύσης μας έπιζήμια για μάς τούς ίδιους, όχι για τό Θεό. Όλόκληρος ό σκοπός του Θείου ήθικου νόμου εΐναι νά μάς βοηθήσει νά πορευθούμε τή φυσική ζωή τής άφθαρσίας, όσο αυτό εΐναι δυνατό μέσα στον πεσμένο κόσμο, έτσι ώστε οί καρδιές μας καί οί ψυχές μας νά άνοιξουν για νά δεχθουν τή θεία χάρη καί νά χαιρόμαστε αίώνια ζώντας μέσα στή Δόξα του Θεού. Αυτό εΐναι τό κανονικό για τήν άνθρώπινη φύση. Κάθε τί πού παρεκκλίνει από αυτό, κάθε τί διεφθαρμένο, άνεξαρτήτως προελεύσεως ή συστάσεως, εΐναι παρά φύσιν.

Όταν ό Άγ. Παύλος, ό όποϊος συχνά καί χυδαία ύβρίζεται από τούς ύποστηρικτές τής όμοφυλοφιλίας, στήν πρώτη έπιστολή του προς Κορινθίους (6:9-10), άπαριθμεί διάφορες κατηγορίες άμαρτωλών οί όποϊοι «βασιλείαν Θεού ου κληρονομήσουσι» («Μή πλανήσθε· ούτε πόρνοι ούτε είδωλολάτραι ούτε μοιχοί ούτε μαλακοί ούτε άρσενοκοΐται ούτε

πλεονέκται οὔτε κλέπται οὔτε μέθυσοι, οὐ λοιδώροι, οὐκ ἄρπαγες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι»), ὁ Ἀπόστολος ἀναφέρεται σέ ἀμαρτωλούς πού μένουν ἀμετανόητοι, πού ἀρνοῦνται νά δοῦν τήν ἀμαρτία στή ζωή τους ὡς διαφθορά καί ὡς παρά φύσιν. Ὁ ἀμετανόητος ἀμαρτωλός δέν ἔχει θέση στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ἀλλά ὁ Οὐρανός εἶναι γεμάτος ἀπό μεταννημένους ἀμαρτωλούς κάθε κατηγορίας. Δέν διασύρουμε ἀνθρώπους οὔτε ἐξαιτίας τῆς ἐξωτερικῆς τους διαγωγῆς οὔτε γιά τήν ἔμφυτη ἢ ἄλλη ἐσωτερική διαφθορά καί ἀντίφασή τους. Ὡστόσο, ὁ καθένας ἀπό μᾶς εἶναι ὑπεύθυνος γιά τή συμπεριφορά του, ἀνεξάρτητα ἀπό τίς ἐσωτερικές ροπές, καί γιά τήν δική του διαγωγή φέρει εὐθύνη ὁ καθένας.

Παρ' ὄλ' αὐτά, δέν κατακρίνουμε τούς ἀμαρτωλούς· οἱ ἴδιοι, ὅπως ὄλοι οἱ ἀνθρώποι, εἴμαστε ἀμαρτωλοί. Ἀντίθετα, ἀνεξάρτητα ἀπό τίς ἀμαρτίες τους, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀνοικτή σέ ὄλους τούς ἀμαρτωλούς, αὐτούς πού μέ θλίψη καί κατάνυξη ἀναγνωρίζουν ὅτι ἡ ἀμαρτία τους εἶναι, στήν πραγματικότητα, φθορά καί παρά φύσιν καί δέν ἦταν αὐτός ὁ σκοπός τοῦ Θεοῦ γι' αὐτούς, καί οἱ ὅποιοι ἐπιθυμοῦν καί ἀγωνίζονται νά ζήσουν σύμφωνα μέ τό νόμο τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι ὁ Ἰδιος ὁ Θεός ὁ Ὅποιος κατακρίνει τή διαστρέβλωση τοῦ αἰώνιου νόμου Του—τή διαστροφή ἢ ἄρνηση τῶν ἐπιπαγῶν του, μέ σκοπό νά ἱκανοποιήσουμε τά πάθη μας, τίς ροπές μας, καί τά ἀμαρτήματά μας. Ὁ Κύριος ὁ Ἰδιος, καί ὄχι ἐμεῖς, εἶναι Ἐκεῖνος πού κατακρίνει τούς «λέγοντες τό πονηρόν καλόν καί τό καλόν πονηρόν», τούς «τιθέντες τό σκότος φῶς καί τό φῶς σκότος, τό πικρόν γλυκύ καί τό γλυκύ πικρόν», αὐτούς πού εἶναι «συνετοί ἐν ἑαυτοῖς καί ἐνώπιον αὐτῶν ἐπιστήμονες» (Ἡσαΐας 5:20, 21).

Ὁ Χριστός Ἰησοῦς, Αὐτός τόν ὅποιο κήρυξε ὁ Ἄπ. Παῦλος καί ὁ Ὅποιος ἐλευθέρωσε τόν Ἄπ. Παῦλο ἀπό τήν κατάσταση τῆς ἀμαρτίας, ὁ Χριστός, ὁ Ὅποιος ἔσωσε ληστές καί φονεῖς καί παραβάτες τῶν σεξουαλικῶν οἱ ὅποιοι, μετανιώντας, ζήτησαν συγχώρηση: Αὐτός εἶναι ὁ Χριστός πού γνωρίζουμε, ἀγαπᾶμε, καί λατρεύουμε. Αὐτός εἶναι ὁ Χριστός τόν Ὅποιο καί ἐμεῖς κηρύττουμε, ὁ Χριστός Ἰησοῦς τοῦ Ὁποίου ἡ Βασιλεία ἔχει θέση γιά κάθε ἕνα ἀμαρτωλό πού μετανοεῖ γιά τίς ἀμαρτίες του καί ὀλόψυχα ὁμολογεῖ τόν «Ἰησοῦν Χριστόν ἐχθές καί σήμερον τόν αὐτόν, καί εἰς τοὺς αἰῶνας.» Ἀμήν.

† Μακάριος, Μητροπολίτης Τορόντο

† Ἐφραίμ, Μητροπολίτης Βοστώνης

† Μωυσῆς, Μητροπολίτης Σιάτλ

† Σέργιος, Ἐπίσκοπος Λόχ Λόμοντ

Ἀριθμός Πρωτοκόλλου 2414

Δευτέρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

2005